

MARIANA ENRIQUEZ

**KASVETLİ İNSANLAR
İÇİN GÜNEŞLİ BİR YER**

İSPANYOLCA ASLINDAN ÇEVİREN: BANU KARAKAŞ

Bugün üzüldüm, geri dönüşü olmayan bir gerçeğe artan üç
tür korkudan mustaribim: Artık genç değilim.

ADÉLIA PRADO

A wound gives off its own light.*

ANNE CARSON

Doesn't have arms, but it knows how to use them. Doesn't
have a face, but it knows where to find one.**

THOMAS LIGOTTI

* (İng.) Yara, ışığını kendi salar. -fn

** (İng.) Kolları yok ama nasıl kullanıldığını biliyor. Yüzü yok ama nerede yüz bulacağını biliyor. -fn

BENİM HÜZÜNLÜ ÖLÜLERİM

Artık dönmenizin vakti geldi. Siz gideli uzun zaman oldu.

LYDIA DAVIS,

Yapamam ve Yapmayacağım

7

Öncelikle mahalleyi tarif etmeliyim sanırım. Çünkü mahallede evim, evimde de annem var. Bunlardan biri diğeri olmadan anlaşılmıyor. Neden gitmediğim anlaşılmıyor. Çünkü istesem giderim. Yarın gidebilirim.

Mahalle çocukluğumdan bu yana değişti. Eskiden burası otuzlu yıllarda dar sokaklarda işçiler için inşa edilmiş meskenlerden oluşurdu; taş evler, güzeller güzeli minik bahçeler, demir panjurlu yüksek pencereler. Denebilir ki mahalle sakinleri getirdikleri yeniliklerle buraları kendileri mahvetmiştir: klimalar, kiremit çatılar, farklı materyaller kullanarak çıkılan ek katlar, saçma sapan renklerle yapılan cephe kaplamaları, dış boyalar ya da orijinal ahşap kapıları söküp yerlerine daha ucuz kapılar takmalar falan. Ama zevksizlik bir yana, mahalle adaya döndü resmen. Bir tarafta anacaddeyle sınırlıyız: Çirkin bir nehri geçer gibi karşıdan karşıya geçiyoruz ama kıyılarında pek bir şey yok. Fakat güneyinde yıllar içinde gittikçe daha tehlikeli hâle gelen toplu konutlar var;

çocuklar ya merdivenlerde taş kokain satıyor ya da ufak bir kavga çıktı diye yahut sırf futbol maçını kaybedince canları sıkıldı diye birbirlerine kurşun sıkıyor. Kuzeyde bir park vardı, bilmemne spor merkezi kurulacaktı aslında ama hiç yapılmadı, şimdi arazi fukara evlerle dolu; en iyileri delikli tuğladan, en kötü durumda olanları ise sac ve kartondan. Toplu konutlarla bu gecekondu mahallesi irtibat hâlinde. Neler döndüğünün farkındayım: Sefalet benim şehrimdeki, memleketimdeki gibi sinsice yaklaştığı zaman, eğer hayatta kalmak için yasadışı yollara başvurmak gerekiyorsa başvuruluyor. Yasal bir işte kazanılacağından daha çok para kazanılıyor böyle. Hem zaten herkese yetecek kadar yasal iş de yok. Daha iyi yaşamak risk anlamına geliyorsa, eh, o zaman bu riski almaya hazır pek çok kişi bulunuyor.

Komşularımın çoğunluğu, yani dünya başkayken inşa edilen bu evlerden oluşan adanın sakinleri olanlar böyle düşünmüyor. Şuna açıklık getireyim: Ben de korkuyorum. Ben de serseri bir kurşuna yakalanmak istemiyorum, ne kendimin ne de ziyaretime gelen kızımın yakalanmasını istiyorum (az geliyor zaten), otobüs durağında ya da toplu konutların köşesinde kırmızı ışık yandığında arabamı her durdurduğumda düzenli olarak soyguna uğramak istemiyorum. Ergen bir oğlan bıçak çekip telefonumu kaptağında ben de ağlayarak gerisin geri dönüyorum. Ama hepsini öldürmek değil benim istediğim. Onların toplumun kara lekeleri, gözden çıkarılabilir, iflah olmaz siyahlar ve yabancılar olduklarını düşünmüyorum ben. Patagonya'da bir petrol şirketinde çalışıp hayatını orada devam ettiren eski kocam komşuların ürkütüğünü söylüyor. Ben de ona faşizmin genelde korkuyla başlayıp sonra nefrete dönüştüğünü söylüyorum. Evi satıp güneye, ona yakın bir yere yerleşmemi istiyor. Ayrıldık ama hep arkadaş kaldık. Yeni karısı çok tatlı biri. Genelde kızımız Carolina'yı bahane ediyorum, elbette o sadece bir bahane. Carolina benden de bu evden de uzakta oturuyor, şık bir dergide moda yapımcısı olarak çalışıyor. Bana ihtiyacı yok.

Ben burada kalıyorum çünkü annem burada yaşıyor. Ölü biri yaşayabilir mi? Mevcut bulunuyor diyelim o zaman. Onu keşfettiğimden beri bu kelimeyi daha iyi anlıyorum. Görmeden önce varlığı malum olmuştu bana.

Annem kanser olup ölmek üzere benim evime taşınmadan önce mutlu bir kadındı. İstırabı uzun, acılı ve çirkin oldu. Her zaman böyle olmaz. Saçı başı dökülmüş, derisi sararmış hâlde yataktan hayat dersleri saçan bilge hasta fikri saçma bir romantizm tabii ama daha az acı çeken hastaların olduğu da bir gerçek. Fizyolojiyle, bir de mizaçla ilgili bir durum bu. Benim annemin bünyesi morfine alerjik tepki verdi. Morfin kullanmadı. Bir işe yaramayan analjezik ilaçlara başvurmak zorunda kaldık. Bağırıp can çekişerek öldü. Bir hemşireyle ben elimizden geldiğince bakımını sağlamaya çalıştık. Elimizden pek bir şey gelmedi. Ben doktorum ama hastalarla çalışmayalı epey oluyor, artık özel bir ilaç şirketinde idari bir pozisyonda çalışmayı tercih ediyorum. Altmış yaşında artık ne hevesim kaldı, ne sabrım, ne de tutkum. Yine annemin durumunda kabul etmem gerekenleri çok uzun süre inkâr ettim (inkâr çok kuvvetli bir uyuşturucudur). Karşıma hayaletler çıkıyor. Peşime düşüyorlar. Yalnızca ben de görmüyorum onları: Hastanedeki hemşireler de koştur koştur kaçıyordu. Bense onları sakinleştirmeye çalışıyor, “Kızlar, hepsi kontrol altında,” diyordum.

Bir sabah annemin çığlıklarını duydum. Sabahın körü değildi, gecenin bir vakti değildi: Işığın pasparlak olduğu bir saatteydi, hayaletler için epey tuhaf bir saat. Mahalledeki evler çok güzeller güzel olmasına ama birbirlerine çok yakın, İngilizlerin yarı bitişik, ikiz evlerinden: İngiliz demiryolu şirketinin sahipleri zamanında işçiler için inşa etmiş bu evleri. Komşum Mari, ki evinden hiç çıkmaz çünkü birileri tarafından soyulacak, öldürülecek diye korkar ya da artık kimbilir başka hangi fobik fantezileri varsa, gözlerini belertmiş hâlde benim evin küçük ön bahçesine bakan penceresinden başını uzattı, ben de tam

o sırada sokakta hiç kimsenin bulunmadığını teyit etmek için dışarı çıkıyordum, kendi kapıldığım panik yüzünden yaptığım aptalca bir refleksti: Ölü annemin çılgınlıklarını duyduğuma inanmıyordum. Belki de sokaktan birinin sesidir diye düşündüm. Bir kazadır, kavgadır. Mari de annemin gerçek çılgınlıklarını hatırlıyordu ve şaşkına dönmüş, donakalmıştı.

“Televizyondan, Mari, geçin içeri,” dedim.

“Siz de aradaki benzerliğin farkında mısınız, doktor?”

“Hem de nasıl. Bir acayip oldum.”

İçeri girdim.

Ne yapacağımı bilmediğimden evin içinde çılgınlıkların kaynağını aramaya ve sesini alçaltsın diye dua eder gibi yalvarmaya başladım. Ulumayı bırakmasını istemedim ondan: Daha dikkatli olsundu sadece, istediğim buydu. Daha önce hastanede başka hayaletlerden de istemiştim bunu, sonraları da bir klinikte. Bazen bu yakarış işe yarıyor. Annemin her zaman bir mizah anlayışı olmuştur, sesini kısmasını istediğimde de gülmeye başladı. Onu o gün bulmadım, işten izin almıştım, ama gece buldum, öldüğü yerde, şimdi atmaya ya da hediye etmeye bir türlü vakit ayırmadığım eşyalarla dolu bir depoya dönmüş yatak odasının zemininde. Zayıftı ama kanserin başlarındaki gibiydi; son aylarda dönüştüğü o kupkuru kalmış, ateşler içinde yanan kadın değildi. Yanına yaklaşmak istemedim: Kapıya yaslanmış, dizlerim titrer hâlde şarkı söyledim ona. Söylerken de bıraktım kendimi ki düşeyim, sonunda yerde oturup karşı karşıya kaldık, benim bacaklarım çapraz, o dizlerinin üzerine çökmüş. Acının dayanılmaz olduğu anlarda onu sakinleştirirdi bu şarkı ya da en azından ben öyle olduğuna inanmayı tercih ederdim. O gece bağırmadı.

Ama öğrendim ki hayaletler öfkeleniyormuş. Ne düşündüklerini bilmiyorum, bir şey düşünüyorlarsa tabii, çünkü daha ziyade tekrarlıyorlar, tekrarları da düşünmeden yapılan refleks hareketleri gibi daha çok, ama konuşuyorlar, orası doğru, fi-

kir de beyan ediyorlar, tepeleri de atıyor. Annem evin içinde dolanıyor, benim varlığımı bazen hissediyor, bazen hissetmiyor. Arada bir öfkesi geri gelir gibi oluyor. Bozulmuş bedenine, doğallığını yitirmiş anüsüne, yaşadığı aşağılanmaya duyuyor bu öfkeyi; annem zarif kadındı, “ah şu koku, koku” diye ağladı durdu. Fiziksel acıdan da beterdi bu bazen. Böyle olunca bağılıyor işte. Bazen sırf öfkeden bağılıyor. Benim onu sakinleştirmek için birkaç yöntemim var ama şimdi burada sıralamanın bir mânâsı yok.

Esas ilginç olan, mahallede olmaya başlayan olaylardı. İşte o zaman anladım ki ne ben deliyim –ama bunu düşündüm, ölü annesinin merdiven basamaklarından çıktığını gören kim olsa düşünür bunu– ne de tek hayalet benim annem.

Bizim komşular “güvenlik” toplantıları yapıyor. Pek bir şey başardıkları yok gerçi. Mahallede birkaç eve girildi, şiddetli hırsızlıklar yaşandı, yaşlı bir kadını vurdular. Korkunç şeyler oluyor. Ama onlar daha korkunç. Toplantılarda bağıra çağıra vergimizi ödüyoruz diyorlar (kısmen doğru: Yarısı kaçırabildiği kadar vergi kaçırıyor, tüm orta sınıf Arjantinlilerin yaptığı gibi), silah satın almışlar, nasıl kullanılacağını öğretildiği dersler veriyor, polisin nasıl davranması gerektiğini anlatıyorlar: Hep öldürmeye, aşağılamaya, ortaçağ işkencelerine, kana kana, dişe dişe falan vurduruyorlar işi. Yaşlıca bir adam var, benden biraz daha büyük, tanımıyorum, ama habire o “zencilerin”* kafalarını sömürge zamanlarındaki gibi kazığa oturtup teşhir etmek lazım deyip duruyor. Kimse adamı susturmuyor, hiç kimse gözlerini bile belirtmiyor. Tüm toplantılar mahallelinin iyi yürekli ninelelerinin, dedelerinin hatıralarıyla son buluyor, meteliğe kurşun atarken namuslarıyla çalışmak için buralara kadar gelmiş, fukara ama edepli insanlar olan o Avrupalı göçmenlerin yani. Bu da

* Arjantin’de “negro” (siyah veya zenci) kelimesi altsınıfları aşağılamak için ve genelde ten rengi görece koyu olan insanlar için kullanılır, Afrika kökenli olmaları gerekmez. –çn

başka bir efsane. O dönemin göçmenlerinin çoğu küçük çaplı soyguna kalkışan, çulsuz insanlardı; geri kalanlar da polisin peşine düştüğü anarşistlerdi, zaten onların da çoğu ahlaki bir sorumluluk geliştirmektense para kazanmayı tercih eden dolandırıcı tüccarlara döndüler zamanla. Ama eskiden tartışmışlığım varsa da artık tartışmıyorum. Aralarındaki bu ortak akıl karşısında pes ettim. Ortak akıl bir yalandır ama inandırıcı bir yalanı tartışmak deveye hendek atlatmak sayılır.

Ben de toplantılara gidiyorum ama ne planladıklarından haberim olsun diye gidiyorum. Günün birinde sokağı falan kapatırlarsa önceden haberim olsun istiyorum. Bir keresinde başıma geldi zaten; telefonumdaki mesajlara bakmak için bir kapıya yaslanmışım da fark etmeden bir alarmı basıp çalmışım. Ayrıca evime benden izin almadan kamera yerleştirmişler, gerçi itiraf edeyim, işime geliyor alet. Hiç olmazsa birileri kilidi kırmaya kalkarsa kim olduğunu görebilirim. Hatta birkaç defa denediler bile. Şimdi kamera bozuldu, gidip yaptıracak vakit bulamıyorum. Kızımın sesi kulağıma çalınıyor sanki: “Anne, sırf bu inadın yüzünden bir gün vuracaklar seni, o olacak. Ben de seni ölü bulacağım, işte o zaman umarım birikmiş paran olur çünkü bana terapide lazım olacak parayı kendi cebimden harcamaya niyetim yok.”

Temmuzun ortalarında yapılan acil durum toplantısı tam bir cehennem azabına döndü.

Yaşananlar korkunçtu, üstelik mahallede televizyon kameralarımız, uydu kanallarımız, kablolu kanallarımız, her şeyimiz olmasına rağmen. Üç genç kız sabaha karşı bir partiden dönüyormuş. Toplu konutlara varmak için mahalleden geçmeleri lazımmış. Birisi bir arabanın içinden bunlara ateş etmiş. Koşacak vakitleri bile olmamış. Sokakta ölmüşler. Hepsi küçük olduğundan (üçü de on beş yaşındaymış) el ele yürüyor, telefon ekranındaki mesajlara bakmak için de birbirlerinin üstüne biniyorlarmış. Fotoğrafta da öyle çıkmışlardı: üst üste binmiş

ama düşmüşler, dümdüz karınlarını açıkta bırakan kısa tişörtleri varmış üstlerinde, taytları kan içinde, spor ayakkabıları yepyeni. Birinin yüzü kurşunlardan delik deşik olmuş, gözlerinden kalan parçayla bir ağacın tepesine bakıyordu. Altta kalan diğer ikisi oracıkta kan kaybından ölmüş. Mahalle toplantısı çağrısı yapıldığında henüz katillere dair detaylı bilgi yoktu ama hadisenin özelliklerine bakıldığında durum apaçık görülüyordu: Kızlar herhalde birinin ya kızı ya akrabası ya da başka bir şeyiydi, az buçuk önemli bir suçlu olmalıydı: bir otoban haydudu, küçük çaplı uyuşturucu kaçakçısı ya da kadın taciri. Bu kişinin birine borcu vardı ya da birini gücendirmişti: İntikam meselesiydi. Günler geçtikçe mahallelinin teorisi doğrulandı. Kızların öldürüldüğü köşe başına sarı bir polis şeridi yerleştirildi ama etrafında zamanla çiçek buketleri, kartondan minik kalpler, peluş ayılar belirmeye, burası genç kızlardan ziyade küçük kız çocuklarına yaraşır bağışlarla dolu bir sokak sunağına dönüşmeye başladı.

13

Bir gün iş çıkışı güneş batarken gördüm onları. Taksi beni tam o köşe başında, sarı şeridin olduğu yerde bıraktı, etrafında da kızların anısına konan hediyeler. “Lu, seni hep seveceğiz sonsuza kadaaaaaaaaaar.” “Natalia için adalet.” “Benim minik meleğim, çok erken gittin.” Fotoğraf çeke çeke geliyorlardı: Kadraja girebilmek için üçü kafa kafaya vermiş, pirsingli dilleri dışarıda (kızlar dil çıkarmayı neden sever ki?), ikinci bir grup fotoğrafta dudaklarını büzmüş poz veriyorlar, küçük yaşlarına göre öyle erken bir şehvet ki sahte duruyor, gazete haberlerinde kullanılan gerçek fotoğraflarında bilhassa ürkütücü gözüküyordu, kızımın bana söylediğine göre Instagram’dan ya da TikTok’tan aşırılmış fotoğraflarmış bunlar: Ben de o köpek burunlu, tavşan kulaklı görüntülerden bir şey anlamıyordum, sonra öğrendim ki “filtre”ymiş onlar.

Hayalet kızlar kakhaha ata ata geliyordu. O saatte, vakit tam geceye dönerken bizim mahallede in cin top oynar. Gece karanlık

ve dehşet dolu, diyordu kızımın gerçek bir fanatik tutkuyla izlediği epik dizideki bir rahibe, bense bir türlü saramadım o diziyeye çünkü çok fazla karakter var (başkalarının çok huzursuz olduğu şiddet unsuru ise beni rahatsız etmiyor). Hayalet kızlar flaşı bir türlü açamıyor, açamadıkça daha çok gülüyorlardı. İnanılmaz derecede kompaktlardı, başka türlü ifade edemiyorum. On beşlik kızların yaptığı şeyleri yapan, kanlı canlı kızlar gibilerdi: Etraflarında olup bitenlerin farkında değillerdi, vücutlarına bir iki beden küçük gelen kıyafetler giymiş, saçlarını renkli renkli boyamışlardı; itip kakışmalardan, mavili, yeşilli, simsiyah renkli saç buklelerinden müteşekkil bir anafordu üçü. Mahallenin pencereleri ürkek ürkek açılmaya başladı ve sessizlik tek bir el ateş gibi duyuldu. Tam kızların geçtiği yerdeki bir evden birisi çığlık attı. Aramızda elli metre vardı ama artık iyice görebiliyordum ve anlamıştım: Birinin boynu kanıyordu. Kan usul usul akıyor, sızıyor, kız da sanki yağmur suyuymuş ya da partide genç bir oğlanın üstüne bira boca etmiş gibi dalgın dalgın siliyordu arada. Yüzü delik deşik olan diğer kız tasasızca fotoğraf çekiyordu; hastalık derecesinde zayıf, içlerinde en küçükleri olan üçüncüsünün ise karnında üç adet kırmızı leke vardı. Daha fazla bakmak istemedim, bana annemi, kanserini, marazlı sıskalığını hatırlatıyordu.

O sırada kızlar çektikleri fotoğraflara bakmaya koyuldular ve gördükleri şey karşısında ağlamaya başladılar. “Hayır, hayır, hayır,” diyor, başlarını sağa sola sallıyor, birbirlerine bakıyor, çektikleri fotoğraflara bakıyor, yeşil-kahverengi çürükleri, kanı, kemiklerine kadar inmiş kurşunları, kör gözlerini görüyorlardı. Fotoğraflar on beş yaşa has dostluk ve sonsuz hayat büyüsnü bozuyordu. Ağlaşmanın ardından koşmaca başladı. Hayalet kızlar etrafta umarsızca koşuyor, ulumaları sahiden dehşet uyandırıyordu. Afallamanın yarattığı çaresizlik. Acaba daha demin mi öğrenmişlerdi ölü olduklarını? Ne büyük adaletsizlik bu: Ölüler nasıl çürüdüklerini görmeme şansına sahip. Buna

hayaletler de dahil. Annem mesela: Onun görüntüsü çürümüyor. Farklı farklı hayalet türleri var. Acaba o görüntü kendilerinden mi çıkıyor yoksa onları gören bizlerden mi diyorum. Acaba kolektif bir inşaa olabilirler mi?

Mahalleli de çağlık atmaya başladı. Delilikti âdeta. İki yüz metrelik bir delilik. Birisinin bayıldığını, başka birinin ambulans çağırın diye feryat ettiğini işittim ama kızlar orada, o güzel günbatımı ışığının altında çürümüş vaziyette dururken kim çağıracaktı ki ambulansı? İçlerinden biri, boynundan kan sızanı (kurşunlar atardamarını delmişti) bana Carolina'yı hatırlatıyordu. Neden bilmiyorum. Kılığından değildi: Bu kız mahallede, hatta belki süpermarkette satılan tişörtler, ucuz taytlar giyen biriydi. Ama üzerindeki o bayağı kıyafetleri taşımasında öyle bir şey vardı ki bana kızımdaki müstesna zarafeti hatırlatıyordu ("müstesna" kelimesini özellikle kullanıyorum çünkü hangi renk hangi renkle gidermiş, hangi pantolon bacaklarımı daha uzun gösterirmiş falan, bunlardan anlayacak incelik yoktur bende). Evet, taytı ucuzdu, siyah likralılardan ama kalçalarına kadar inen güzeller güzeli beyaz bir gömlek giymişti üstüne, ayaklarında kocaman spor ayakkabılar vardı, muhtemelen erkek ayakkabılarıydı, bütün kombini çok özel bir tarz yansıtıyordu (kızım olsa *urban chic* derdi). Ayakkabılarının rengi çok hoş bir Fransız mavisiydi, kanlı boynundan da bir zincir sarkıyor, ucundaki Viktoryen süsü sokak stilini ironik bir dokunuşla bozuyordu. Onu böyle tarif ederken sanırım kızımı taklit etmiş oluyorum; o da moda dergisine hazırladığı prodüksiyonlarına bu şekilde kısa açıklayıcı notlar ekler hep. Belki Carolina'ya benzettiğimden olacak, yanlarına yaklaştım. Elbette korkuyordum, kalbim yer değiştirmiş gibi midemin ağzında hop hop ediyordu. Artık böyle şoklara dayanacak yaşta da değilim, bir ritim bozukluğunun kontrolden çıkma, hatta göğüs anjinine dönme riski var. Hem mahalleli de izliyordu bir yandan. Ama onları öylece bırakamazdım. Onları sakinleştirebileceğimi biliyor muydum ki?

Biliyordum. Böyle şeyler bilinir. On seneyi aşkın bir süre önce hastanede ilk hayaletlerimi sakinleştirdiğimde de biliyordum bunu. Ama hastanede çok sakinleşmezlerdi. Sayıca çoklardı ve kuvvetlenirlerdi. Bulaşma ve histeri hayaletler arasında da mevcut, çok ilginçtir gerçekten. Tabii ki benden başka hiç kimse bu meseleyi araştırmayacak çünkü inanmaz kimse. Ben bile utanıyordum. Düşününce aklıma kablolu yayınlardaki programlar geliyor, sahtelikleriyle, Hollywood medyumları, hayalet avcıları falan hakkında çıkardıkları uydurma hikâyeleriyle ne rezil işlerdi. Fikir kılığından ve ekonomik krizden ortaya çıkan, kötü oyuncularla, onlardan da beter senaryolarla yapılan, hepsi birbirine benzeyen, hepsi zır cahil, eğlenceli bile olmayan televizyon programları. Ben onlardan değilim diyorum kendime ama bir taraftan onlardanım da, yani bir anlamda öyle.

16

Kızlara adlarıyla seslenmek bana bakmalarına yetti. Çılgılık atmayı bırakmalarına yetmedi. Onun için sohbet etmem gerekti. Fotoğrafları silmelerini istemem. İtaat etmekte güçlük çekiyorlardı, hep çekerler zaten. Sonra ilerlemelerini istedim. Biraz güldürdüm. Kıyafetlerden konuştum. Hangi partiden döndüklerini sordum. Cinayetten bahsetmedim hiç. Anma sahnesini ve polis bandını görünce yeniden çılgılık attılar ama hemen sonra çılgınlık yerini hıçkırıklara, kucaklaşmalara ve gözyaşlarına bıraktı ve sonunda kızlar da ortadan kayboldu, daha doğrusu seyrelip yok oldular, görüntüleri suluboyayla resmedilmiş gibi ya da alkolün buhar olup uçması gibi kayıplara karıştı gitti.

Bir an kaldırımda oturmak zorunda kaldım. Hemen komşum Julio geldi, çok nazik adamdır; eskiden mahallenin köşe başlarından birinde bir barı vardı ama mekân kirasını çıkaramıyordu, çok pahalıydı, içecekler, yemekler de çok pahalıydı falan, neyse işte, batan restoranlarda barlarda hep aynı hikâye, beni çok üzüyor bunlar, o yüzden Julio'yu böyle belki hak ettiğinden de fazla severim.

“Ne yaptınız, doktor?”